

Andromache resolves to offer herself up to her enemies to save her child's life

τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν ἡδύ; πρὸς τί χρή βλέπειν;
 πρὸς τὰς παρούσας ἢ παρελθούσας τύχας;
 εἷς παῖς ὅδ' ἦν μοι λοιπὸς ὀφθαλμὸς βίου·
 τοῦτον κτενεῖν μέλλουσιν οἷς δοκεῖ τάδε.
 οὐ δῆτα τοῦμοῦ γ' εἵνεκ' ἀθλίου βίου·
 ἐν τῷδε μὲν γὰρ ἐλπίς, εἰ σωθήσεται,
 ἐμοὶ δ' ὄνειδος μὴ θανεῖν ὑπὲρ τέκνου.
 ἰδοὺ προλείπω βωμὸν ἥδε χειρὶα
 σφάζειν φονεύειν, δεῖν, ἀπαρτῆσαι δέρην.
 ὦ τέκνον, ἡ τεκοῦσά σ', ὥς σὺ μὴ θάνῃς,
 στείχω πρὸς Ἄιδην· ἦν δ' ὑπεκδράμῃς μόρον,
 μέμνησο μητρός, οἷα τλᾶσ' ἀπωλόμην,
 καὶ πατρὶ τῷ σῷ διὰ φιλημάτων ἰὼν
 δάκρυά τε λείβων καὶ περιπτύσσων χέρας
 λέγ' οἷ' ἔπραξα. πᾶσι δ' ἀνθρώποις ἄρ' ἦν
 ψυχὴ τέκν'· ὅστις δ' αὐτ' ἄπειρος ὢν ψέγει,
 ἦσσαν μὲν ἀλγεῖ, δυστυχῶν δ' εὐδαιμονεῖ.

Euripides Andromache 404-20

1A 2 2005

ἀπαρτᾶν - to hang up

περιπτύσσειν - to fold around

ψέγειν - to blame